

Слідами батькової мрії

Петро Львовський мріяв бути залізничником, але у повоєнному 1946-му обставини склалися так, що від мрії довелося відмовитись. Відмовитись, але не забути. Прикро було усвідомлювати, що в житті щось залишиться нездійсненим, але... Дивлячись, як підрастають три сини, подумав: "Може їм, моему продовженню, припаде до серця моя мрія..."

Він часто говорив своєму старшому синові: "Дивись, Миколо, залізниця – це дисципліна і порядок!". Батькові слова, вочевидь, впали на благодатний ґрунт, бо коли прийшов час обирати професію, Микола, не довго роздумуючи, вирішив поступати у Львівський технікум залізничного транспорту. З батьківським благословенням він вирушив із села Пилипи Дерезнянського району Хмельницької області до Львова. Кілька років по тому залізничником вирішив стати і середній син – Володимир.

Очі бояться...

Глибоко відклалось у пам'яті перше враження від реалій майбутнього фаху. Того дня вони, студенти технікуму, були на екскурсії на станції Сихів.

Велика кількість вантажу, формування вантажопотоку, два локомотиви на під'їзних коліях – робота вирувала. Але особливо вразило інше: праця чергового по станції. На пульті жолобового типу відображене все, що відбувалось на коліях станції. А поряд кілька десятків кнопок, якими вправно і швидко користувався черговий. Якусь натискав раз, іншу два, деякі три рази... Студентів це і зацікавило, й вражало, і лякало водночас. Ну як можна запам'ятати, яку кнопку скільки раз натискати? "Я, мабуть, так не зможу", – подумав Микола Львовський, ще не знаючи, що все далеко не так складно, як виглядає на перший недосвідчений погляд.

чером на дільницях Львів–Ходорів–Стрий, Львів–Мостиська, Львів–Самбір–Сянки стали важливою базою досвіду і знань, яка багато в чому прислужилась Миколі Петровичу і в роботі диспетчера служби перевезень, хоча відмінності тут суттєві. Наприклад, поїзний диспетчер безпосередньо пов'язаний з рухом всіх поїздів на дільниці і відповідає за безпеку руху.

"Коли працював поїзним диспетчером, то мав справу з однією дільницею, – розповідає Микола Петрович, – а тут в полі зору три диспетчерські дільниці у Львівській області та ще чотири на Закарпатті. На цій посаді більше інформації про рух вагонів. Наше завдання "забрати" вантаж з Клепарова і через карпатський перевал "переправити" його на Закарпаття, щоб передати за кордон по чотирьох переходах. Щодоби по цих переходах ми передаємо приблизно двадцять поїздів. Разом з тим подавати вантажі треба так, щоб вони проходили вчасно і не накопичувалися на тому чи іншому переході.

нема. Хіба що – любити те, що робиш і, працюючи, не шкодувати сил.

Залізничні шляхи любові

Любов завжди приходиться несподівано незвіданими шляхами. У життя Миколи Львовського вона приїхала поїздом №6071 Глібовичі–Львів, яким він після денного чергування їхав зі Сихова до Львова. Любов (саме так звали дівчину, яка сподобалась Миколі) також працювала на залізниці, також черговою по станції, але в Давидові, в тій же зміні і навіть мешкала в тому ж гуртожитку. Бачились часто, завжди мали про що розмовляти, обговорити, а почуття, що народилося між ними, підказало їм, що їхня спільна подорож – на усе життя.

Так з'явилась ще одна залізнична сім'я, а згодом і її "продовження" – син Юрій. Проминули літа. Юрій обрав залізничну професію і знайшов свою долю, теж залізничницю, Людмилу. Нині найбільшою

Диспетчер служби перевезень Микола Львовський: "На улюблену справу не шкода ні сил, ані часу"

Іспити "земляк"

Абітурієнти Львівського залізничного технікуму складали два іспити: з української мови та математики. Микола завжди любив гуманітарні предмети, тому за відведений час встиг написати два твори. Зважаючи на це, кращу оцінку йому зарахували як вступну. Залишалось ще не "провалити" іспит з математики.

Той іспит Микола Петрович пам'ятає й досі. Коли він відповідав, в аудиторію зайшов високий, солідний чоловік (як з'ясувалось, директор технікуму Аполінарій Гайдаєвський). Він запитав у викладача, як справи на іспиті. У відповідь почув, що все добре і, до речі, є один ваш "земляк" (вказуючи на Миколу). "І як у нього справи?" – поцікавився директор. "На три тягне", – пролунало у відповідь. "То попитайте його ще!" – порадив директор. Соромно було б після цього не довести своїми знаннями хоча б трійки. Микола постарався і... поступив.

Основа професійних знань

З навчанням не було проблем. Більшість предметів давались легко. Трохи більше уваги треба було приділяти математиці. Викладач цього предмета був хорошим фахівцем і ерудованою людиною, намагався якнайповніше передати свої знання вихованцям, але й вимагав від них відповідної віддачі ставленням до предмета і знаннями.

Проте найбільше Миколі Львовському запам'яталися заняття з організації руху, які вів викладач Володимир Скибан. Знання здобуті на цих заняттях стали основою професійних принципів Миколи Петровича. Зокрема це настанова не приймати на робочому місці надто швидких і непродуманих рішень, а якщо обставини все ж вимагають діяти негайно, то керуватись лише чинними інструкціями та відповідними документами. Але не лише цього навчав Володимир Миколайович. Людяність та увага до кожного – головний принцип, за яким він жив і який радив застосовувати завжди й усюди.

Пізніше Микола Львовський не раз переконався у важливості цього принципу. Складні ситуації, непередбачувані неприємні обставини, усілякі люди – життя часом уміє так допекти, але у кожному випробуванні треба залишатись людиною.

...а руки роблять

Через декілька років Микола Петрович прийшов на роботу саме на станцію Сихів і відкрив для себе усі "тасмичні" пульти, який так вразило його на початку навчання в технікумі.

Перед першим чергуванням, звичайно, трохи хвилювався. Але наставник, черговий по станції Іван Кульчицький, який мешкав через дорогу від станції, заспокоїв, що за потреби підстрахує. Ці слова додали впевненості. Того чергування не довелося кликати наставника, бо все пройшло добре.

Наступні перші чергування, але вже на інших посадах (поїзний диспетчера, дорожнього диспетчера оперативно-розпорядчого відділу служби перевезень), вже не викликали такого хвилювання. Допомігав досвід, хоча слухна порада наставників, наприклад, поїзного диспетчера Івана Шепелова, ніколи не була зайвою.

Тонкощі фаху

За плечима Миколи Львовського 35 років стажу. З них 23 роки роботи поїзним диспет-

чером на дільницях Львів–Ходорів–Стрий, Львів–Мостиська, Львів–Самбір–Сянки стали важливою базою досвіду і знань, яка багато в чому прислужилась Миколі Петровичу і в роботі диспетчера служби перевезень, хоча відмінності тут суттєві. Наприклад, поїзний диспетчер безпосередньо пов'язаний з рухом всіх поїздів на дільниці і відповідає за безпеку руху.

"Кращий..."

Відзнака "Кращий за фахом працівник Львівської залізниці 2010 року" стала для Миколи Львовського абсолютною несподіванкою. Здавалось, що нічого надзвичайного для цього не робив. Приходив на роботу і цілковито віддавався праці, виконуючи поставлені завдання. Не думав про те, що його працю керівництво може так високо оцінити. То ж приємно було отримати цю нагороду.

Але з'ясувалось, що рецепта, як стати "Кращим..." у Миколи Петровича не було і

втією Миколи та Любові Львовських є онук Назар.

Миті відпочинку

"Кажуть, що чоловік повинен збудувати дім, виростити сина і посадити сад, – каже Микола Петрович. – Я люблю садити дерева. У селі, звідки родом дружина, посадив кілька дерев. Є сортові, є й такі, що сам щепив. Душа радіє, коли бачиш, як вони ростуть, цвітуть, плодоносять. Приємно усвідомлювати, що ти до цього причетний. То ж частину вільного часу викрою для цього заняття. Окрім того, маю грядку біля міського будинку, а ще готую для всієї сім'ї."

Подобається мені рибалити. У місцевості, де я зростаю, багато ставків та річок. Там гарні рибні місця. Але надто рідко вдається вибратись туди. А тут чомусь не вподобав собі хорошої місцини для рибальства.

Та найбільшим моїм захопленням у вільний час є ліс: гриби, ягоди. До найближчого лісу не ходжу – там і так є кому збирати дари природи. У мене – свої "місця". Ходжу ними вже двадцять років, хоч і далеченько. Звик до них, вивчив.

Кладу зранку у рюкзак "чвертку" кави, канапку й чоботи, і – в дорогу. Півтора кілометри асфальтованою дорогою, потім ще з кілометр польовою, а далі уже така місцина, що в кросівках не пройдеш. Сідаю біля старої дуплавої липи, де поряд хрест стоїть, перевзуваю чоботи і вперед. Тоді вже байдуже – роса чи болото.

Ходжу лісом десь зо п'ять годин. А коли стільки походиш та придивишся, де гриби ховаються, то вже й очі відпочинку просять. Саме час сідати на пенюк та витягати припаси...

Одного разу заблукав. Страшно не було, але часу трохи втратив та й знаходився досить багато. Переконався, що в таких ситуаціях головне – не панікувати. Як радить мені теща: заблукав, то сядь відпочити, зосередься, не гарячкуй, подумай куди йшов, перехрестись і Бог допоможе – вкаже тобі дорогу.

Зима для мене – нудна пора. Тільки й залишається, що споживати зібране влітку й восени. Чекаю весни, особливо травня. Тоді вперше вирушаю з палицею дивитись, де цвітуть суниці. Люди в той час до лісу майже не заглядають. Довкола молода зелень, птахи співають – краса... Оце для мене справжній відпочинок, який дає мені сил для роботи".

Ольга ПАДКОВСЬКА

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Ресстраційне свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Богдан ЮРОЧКО.....226-59-27
Коректор Валентина СУТАК.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

КіРБВРqPjHhI
g`kPgmh) mhj

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО "Львівська залізниця"
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ "Експрес-Банк"

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 35 785.
Замовлення 1121.
Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети "Львівський залізничник".
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕЛІЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету "Львівський залізничник" обов'язкове.
Газету віддруковано у "Видавничому Домі "Високий Замок".